

Het was Flip, een vriendin van mijn moeder, die me attent maakte op Hoeve De Plei. Alweer zes jaar geleden. We waren op weg naar Zuid-Limburg om daar een lang paasweekeinde door te brengen, maar zoals gewoonlijk hadden we niets geregeld. Tijdens een kopje koffie in het ouderlijk huis, halverwege de Randstad en Limburg, begon Flip enthousiast te vertellen over haar ervaringen in de Hoeve.

We besloten onmiddellijk te bellen en boften: er was nog een kamer vrij. Weliswaar met douche en toilet op de gang, maar we waren allang blij onderdak te hebben gevonden. De sobere kamer, met eenvoudige bedden, lakens en dekens beviel ons. We hebben er nooit spijt van gehad.

Onlangs, tijdens de kerstvakantie, belden we weer naar de Hoeve. En opnieuw boften we. Er had net iemand afgezegd. Wij kunnen twee nachten terecht in het Dit keer hebben we een luxere kamer dan de eerste keer en hoeven we voor douche en toilet niet de gang op. Dan zijn we toe aan een borreltje. Rozig van de buitenlucht en de borrel zitten we even later, net als de andere gasten, te wachten tot het etenstijd is.

Een van de gasten gebruikt het half uurtje wachten om, gekruld op een bank, een boek te lezen. Even verderop doen twee oudere vrouwen een poging het cryptogram van *Vrij Nederland* in te vullen. Een mannelijke gast die hier al twintig jaar komt, probeert met deze en gene een praatje aan te knopen. En de kinderen spelen een van de vele spelletjes die hier rondslingeren, maar ze vragen vooral of het eindelijk zes uur is.

Want dan gaat de bel ten teken dat we aan tafel kunnen. Je gaat zitten en wordt bediend. Niks menukaart en kiezen. Je eet gewoon wat de pot schaft. Voor wie er, vanwege alle moderne stress,

Limburgse Mechelen.

Tijdens onze rit naar het zuiden regent het dat het giet. Niet bepaald het weer dat je voor ogen hebt als je twee dagen wilt gaan wandelen in de Limburgse heuvels. Maar, en dat hebben we de laatste jaren vaker gemerkt, wij en de Hoeve, dat is een combinatie die geluk afdwingt.

De eerste ochtend, als we ons om half negen melden voor het ontbijt, is de hemel strak blauw. We zijn de eersten in de ontbijtzaal. Iedereen heeft vakantie, dus waarom zou je vroeg opstaan als het om acht uur nog donker is. Eigenaar Van Houtem zit in de keuken koffie te drinken en een krantje te lezen, maar komt even later langs met koffie, brood, beleg en warme melk. Nog weer even later zijn de eitjes klaar. Hij zet ze zo vanuit het net waarin ze in het water hebben gelegen in de dopjes: ze zijn lekker heet en precies goed.

hoognodig eens uit moet: in De Plei hoef je nergens over na te denken. Samen met de overnachting, ontbijt en diner kost zo'n avondje ontspannen gastvrijheid nog geen 75 gulden per persoon.

Vriendelijk, maar geroutineerd gaat een vrouw van de bediening rond met de soepterrine. Ik had het kunnen bedenken. Broccoli-soep. Net als vroeger thuis: de groente die over is van de ene dag, verschijnt daags erna in de vorm van soep weer op tafel. Deze broccolisoup is heerlijk, lekker romig en zacht.

Hoeve De Plei is een ideale uitvalsbasis voor wandelaars. Je trekt je schoenen aan en begint te lopen. Achter de traditionele witte hoeve de heuvel op, of even een paar honderd meter terug het dorp in om het pad door het Geuldal op te pikken. Een wandelkaart van de VVV in de hand is aan te raden. Dan kun je zo van de ene route op de andere overgaan en uren rondwalen.

Na een kronkelig rondje Mechelen, Epen, Slenaken, Gulpen gelopen te hebben, komen we met schoenen die zwaar zijn van de modder terug bij De Plei. Op de binnenplaats staan twee grote borstels gereed om ons schoeisel van al die Limburgse klei te ontdoen. In het halletje struikelen we over de schoenen van de andere gasten, waarna ook wij op kousenvoeten onze kamer opzoeken.

Als je moe bent van het lopen is niks zo heerlijk als een douche.

Na het varkenshaasje, een paar glazen wijn en een lekker toetje probeer ik, doodmoe, de dag nog wat te rekken. Lezen lukt me niet tussen al dat gezellige geroezemoes in de huiskamer. Iemand vraagt of ik zin heb in een spelletje kaart. Naarstig probeer ik me te herinneren wat de spelregels bij jokers ook alweer zijn. Naast mij klinkt uit een babyfoon wat gekreun, maar de jonge ouders maken zich niet ongerust over één zo'n geluidje.

Aan het barretje wordt het steeds gezelliger. Van Houtem staat er vanavond zelf achter en dat trekt. Het belooft een geanimeerde avond te worden, maar ik haal het sluiten van de tap niet. Van de andere gasten begrijp ik de volgende dag echter dat het als vanouds was.

Aukje van Roessel

Hoeve De Plei, Overgeul 1, Mechelen, tel.: 043-455.12.94.